

ЗАКОН ЗА ЕКСТРАДИЦИЯТА И ЕВРОПЕЙСКАТА ЗАПОВЕД ЗА АРЕСТ

В сила от 04.07.2005 г.

Обн. ДВ. бр.46 от 3 Юни 2005г., изм. ДВ. бр.86 от 28 Октомври 2005г., изм. ДВ. бр.52 от 6 Юни 2008г., изм. ДВ. бр.49 от 29 Юни 2010г., изм. ДВ. бр.55 от 19 Юли 2011г., изм. ДВ. бр.53 от 27 Юни 2014г., изм. и доп. ДВ. бр.7 от 22 Януари 2019г., изм. и доп. ДВ. бр.45 от 7 Юни 2019г.

In order to view this page you need Adobe Flash Player 9 (or higher) equivalent support!

Проект: 502-01-9/21.01.2005 г.

Глава първа. ОБЩИ ПОЛОЖЕНИЯ

Предмет на закона

Чл. 1. Този закон определя условията и реда за осъществяване на екстрадиция, както и

условията и реда за издаване и изпълнение на Европейска заповед за арест.

Екстрадиция

Чл. 2. Екстрадиция е предаване на лице, намиращо се на територията на една държава:

1. срещу което е образувано наказателно производство в друга държава или пред международен съд;
2. което се издирва за изтърпяване на наложено наказание лишаване от свобода от съдебните власти на друга държава или от международен съд;
3. на което е наложена от съдебните власти на друга държава или от международен съд мярка, изискваща задържане.

Европейска заповед за арест

Чл. 3. Европейската заповед за арест е акт, издаден от компетентните органи на държава - членка на Европейския съюз, за задържане и предаване от друга държава членка на търсено лице с цел провеждане на наказателно преследване или изпълнение на наказание лишаване от свобода, или на мярка, изискваща задържането му.

Приложно поле

Чл. 4. (1) Този закон се прилага при наличието на международен договор, по който Република България е страна, като го допълва по отношение на неуредените въпроси.

(2) При липса на международен договор законът се прилага при условие на взаимност. Взаимността се установява от министъра на правосъдието.

(3) (Доп. - ДВ, бр. 49 от 2010 г.) Този закон се прилага и при получаване на Бюлетин за международно издирване на Международната организация на криминалната полиция (Интерпол) или при получаване на сигнал чрез Шенгенската информационна система с цел задържане и екстрадиция.

Глава втора.

УСЛОВИЯ ЗА ЕКСТРАДИЦИЯ. ОСНОВАНИЯ ЗА ОТКАЗ ЗА ЕКСТРАДИЦИЯ

Двойна наказуемост

Чл. 5. (1) Екстрадиция се допуска само когато деянието съставлява престъпление по българския закон и по закона на молещата държава и за него се предвижда наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане на лицето за не по-малко от една година или друго по-тежко наказание.

(2) Екстрадиция се допуска и с цел изтърпяване на наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане на лицето, наложени в молещата държава за не по-малко от 4 месеца.

(3) Деянието съставлява престъпление и в двете държави, когато независимо от разликите между съставите им техните основни признаци съвпадат.

Лица, спрямо които не се допуска екстрадиция

Чл. 6. (1) Не се допуска екстрадиция на:

1. български гражданин, освен ако това е предвидено във влязъл в сила международен договор, по който Република България е страна;
2. лице, на което е предоставено убежище в Република България;
3. чужд гражданин, който се ползва с имунитет по отношение на наказателната юрисдикция на Република България;
4. лице, което не е наказателноотговорно съгласно българското законодателство.

(2) Наличието на българско гражданство, предоставено убежище в Република България или имунитет по отношение на наказателната

юрисдикция на Република България се преценява към момента на получаване на искането за екстрадиция.

Основания, при които се отказва екстрадиция

Чл. 7. Екстрадиция се отказва:

1. за политическо или свързано с него престъпление, с изключение на престъпленията, които по силата на закон или на международен договор, по който Република България е страна, не се смятат за политически;
2. за военно престъпление, което не е престъпление по общото наказателно право;
3. ако лицето, чието предаване се иска, ще бъде съдено от извънреден съд в молещата държава или ако срещу него ще бъде приведена в изпълнение присъда, постановена от такъв съд;
4. ако екстрадицията има за цел преследване или наказване на лицето на основания, като раса, религия, гражданство, етническа принадлежност, пол, гражданско състояние или политически убеждения, или се прецени, че съществува риск положението на лицето да бъде утежнено поради някое от тези основания;
5. ако лицето ще бъде подложено в молещата държава на насилие, изтезание или на жестоко, нечовешко или унижително наказание, или не са гарантирани правата му, свързани с наказателното производство и изпълнението на наказанието съгласно изискванията на международното право;
6. за престъпление, което е амнистирано или за което наказателното преследване или изпълнението на наказанието е погасено по давност според законодателството на българската или на молещата държава;
7. когато в Република България за същото престъпление има влязла в сила присъда срещу лицето, чието екстрадиране се иска;
8. ако за престъплението законът на молещата държава предвижда или е наложено смъртно наказание, освен ако молещата държава даде достатъчно гаранции, че смъртното наказание няма да бъде наложено или ако е наложено - няма да бъде изпълнено или ще бъде заменено с друго.

Основания, при които може да се откаже екстрадиция

Чл. 8. Екстрадиция може да се откаже:

1. за деяние, подсъдно на българския съд;
2. когато в Република България за същото престъпление наказателното производство е прекратено;
3. когато в Република България срещу лицето, чието екстрадиране се иска, има висящо наказателно производство за престъплението, за което се иска екстрадиция;
4. ако присъдата е била постановена задочно и лицето не е знаело за наказателното преследване срещу него, освен ако молещата държава

даде достатъчно гаранции, че на лицето се осигурява повторно разглеждане на делото с право на защита;

5. за престъпление, което е извършено извън територията на молещата държава, когато законодателството на Република България не позволява провеждане на наказателно производство за такова престъпление.

Глава трета. ПРОЦЕДУРА ПО ЕКСТРАДИЦИЯ

Раздел I.

Екстрадиция по искане на друга държава

Молба за екстрадиция

Чл. 9. (1) Молба за екстрадиция се подава от компетентен орган на молещата държава в писмена форма до Министерството на правосъдието на Република България.

(2) Молбата за екстрадиция може да се предаде и по дипломатически път, чрез Международната организация на криминалната полиция (Интерпол) или по друг начин, който може да се уговори между молещата държава и Република България.

(3) Към молбата за екстрадиция се прилагат:

1. оригинал или заверено копие от присъдата, актът за привличане към наказателна отговорност или заповедта за задържане, или друг документ със същата сила, издаден по реда, предвиден от закона на молещата държава;
2. описание на престъплението, за което се иска екстрадиция, време и място на извършването му, правна квалификация, размер на вредите, ако такива са причинени, и копие от приложимите законови разпоредби, включително за давността;
3. данни за исканото лице, придружени и от друга информация, позволяваща установяване на самоличността и гражданството му;
4. информация за неизтърпяната част от наложеното наказание, ако се иска екстрадиране на осъдено лице;
5. документи, удостоверяващи гаранциите по чл. 7, т. 8 и чл. 8, т. 4.

(4) Молбата и приложените към нея документи се съставят на езика на молещата държава, като се прилага и превод на български език, ако друго не е предвидено в международен договор.

Проверка на молбата за екстрадиция

Чл. 10. (1) Министърът на правосъдието или оправомощено от него длъжностно лице проверява молбата и приложените към нея документи.

(2) Когато молбата и приложените към нея документи не отговарят на изискванията по чл. 9, министърът на правосъдието или

оправомощеното длъжностно лице ги връща на молещата държава, като посочва основанията за това.

Информирание за множество молби за екстрадиция

Чл. 11. Когато е поискана екстрадиция на едно и също лице от две или повече държави за едно и също или за различни престъпления, министърът на правосъдието незабавно информира компетентните органи на молещите държави за наличието на множество молби за екстрадиция.

Изпращане на молбата и документите на Върховната касационна прокуратура

Чл. 12. (1) След проверката по чл. 10 министърът на правосъдието изпраща незабавно на Върховната касационна прокуратура молбата за екстрадиция и приложените към нея документи или молбата за временно задържане.

(2) При множество молби за екстрадиция Върховната касационна прокуратура съгласува поредността им с Министерството на правосъдието.

Временно задържане

Чл. 13. (1) В неотложни случаи компетентните органи на молещата държава могат да поискат от Министерството на правосъдието или от Върховната касационна прокуратура временно задържане на исканото лице преди изпращането на молба за екстрадиция.

(2) В молбата за временно задържане се посочва наличието на акт за задържане, за привличане към наказателна отговорност или присъда и намерението на молещата държава да подаде молба за екстрадиция. Молбата трябва да съдържа и информация за престъплението, за което ще бъде поискана екстрадиция, за времето и мястото на извършването му, както и данни за издирваното лице.

(3) В случай че молбата за временно задържане е подадена от държава, с която Република България няма сключен договор за екстрадиция, министърът на правосъдието уведомява Върховната касационна прокуратура за наличието на взаимност.

(4) Молбата за временно задържане може да се изпрати по поща, телеграф, телекс, факс, по дипломатически път, чрез Международната организация на криминалната полиция (Интерпол) или по друг начин, позволяващ писменото доказване на получаването и на нейното съдържание.

(5) След установяване местонахождението на лицето на територията на Република България и самоличността му Върховната касационна

прокуратура го задържа за срок до 72 часа и изпраща молбата за временно задържане заедно с всички документи на окръжния прокурор, в чийто район се намира лицето.

(6) В срока по ал. 5 окръжният прокурор назначава защитник и преводач на лицето, ако не владее български език, и внася в съответния окръжен съд искане за временното му задържане. (7) (Изм. - ДВ, бр. 86 от 2005 г., в сила от 29.04.2006 г.) Окръжният съд разглежда искането по реда на чл. 64, ал. 3 и 5 от Наказателно-процесуалния кодекс и се произнася с определение, с което взема мярка временно задържане или друга мярка на процесуална принуда, която осигурява участието на лицето в производството по екстрадиция. Мярката временно задържане се взема за срок до 40 дни или за друг срок, установен в международен договор, по който Република България е страна.

(8) Определението по ал. 7 може да се обжалва и протестира пред съответния апелативен съд в тридневен срок.

(9) Върховната касационна прокуратура уведомява незабавно министъра на правосъдието и молещата държава за взетата мярка.

(10) (Изм. - ДВ, бр. 86 от 2005 г., в сила от 29.04.2006 г.) Окръжният съд по искане на задържаното лице в срока по ал. 7 може да измени мярката временно задържане в друга мярка на процесуална принуда, която осигурява участието на лицето в производството по екстрадиция, по реда на чл. 65 от Наказателно-процесуалния кодекс. Определението на окръжния съд може да се обжалва и протестира пред съответния апелативен съд в тридневен срок.

(11) Прокурорът отменя мярката временно задържане, ако в определения от съда срок на временно задържане Република България не получи молбата за екстрадиция и документите по чл. 9, ал. 3.

(12) Освобождаването на лицето не е пречка за ново задържане с цел екстрадиция или за извършване на самата екстрадиция, ако молбата за екстрадиция бъде получена след изтичането на срока по ал. 7.

Действия на прокуратурата след получаване на молбата за екстрадиция

Чл. 14. (1) След получаване на молбата по чл. 9 Върховната касационна прокуратура образува преписка по случая. При множество молби те се обединяват в една преписка.

(2) Върховната касационна прокуратура задържа лицето за срок до 72 часа, включително и когато срокът на временното задържане, определен от съда по реда на чл. 13, ал. 7, е изтекъл или е взета друга мярка, която осигурява участието на лицето в производството по екстрадиция.

(3) Преписката заедно със задължителни указания се изпраща на съответния окръжен прокурор, в чийто район се намира исканото лице.

(4) Окръжният прокурор в срока по ал. 2:

1. осигурява на исканото лице защитник, ако няма такъв, и преводач, ако не владее български език;

2. запознава лицето и неговия защитник с всички документи по преписката и взема писмени обяснения от лицето;

3. запознава лицето с правото му да изрази съгласие пред съда за незабавното му екстрадиране; 4. внася искане пред съответния окръжен съд за вземане на мярка задържане под стража на исканото лице до приключване на производството по екстрадиция;

5. внася преписката за разглеждане в съответния окръжен съд.

Вземане на мярка задържане под стража

Чл. 15. (1) (Изм. - ДВ, бр. 86 от 2005 г., в сила от 29.04.2006 г.) В случаите на чл. 14, ал. 4, т. 4 окръжният съд разглежда незабавно искането за вземане на мярка задържане под стража по реда на чл. 64, ал. 3 и 5 от Наказателно-процесуалния кодекс.

(2) Явяването на исканото лице се осигурява от прокурора. Участието на защитник и преводач в съдебното заседание е задължително.

(3) Определението на окръжния съд може да се обжалва и протестира в тридневен срок пред съответния апелативен съд.

Образуване на съдебно производство по екстрадиция

Чл. 16. (1) След получаване на преписката по молбата за екстрадиция окръжният съд образува съдебно производство и насрочва съдебно заседание не по-късно от 7 дни от постъпването и.

(2) Съдията-докладчик прекратява производството по екстрадиция в случаите по чл. 6.

(3) С разпореждането за насрочване на делото съдията-докладчик се произнася по задържането на лицето.

Производство пред първата инстанция

Чл. 17. (1) Молбата за екстрадиция се разглежда в открито съдебно заседание в състав трима съдии с участието на прокурор.

(2) Съдът назначава на исканото лице защитник, ако няма такъв, и преводач, ако не владее български език, разяснява му правото да даде съгласие за незабавно екстрадиране и последиците от това.

(3) Съдът може да изиска от молещата държава допълнителна информация, като определи срок за нейното получаване.

(4) В съдебното заседание съдът изслушва прокурора, исканото лице и неговия защитник.

(5) Съдът обсъжда:

1. налици ли са условията по чл. 5 и 6 и има ли основания за отказ за екстрадиция по чл. 7 или 8; 2. има ли основания за отлагане на екстрадицията или за временна екстрадиция.

(6) При множество молби за екстрадиция на едно лице за едно и също или за различни престъпления съдът обсъжда и въпросите относно мястото на извършване на престъпленията, гражданството на исканото лице, тежестта на извършените престъпления, поредността на извършването им и възможността за последваща екстрадиция в друга молеща държава, датите на получаване на молбите и наличието на условия за взаимност. Когато една от молбите е подадена от международен наказателен съд, тя се ползва с предимство пред останалите.

(7) (Доп. - ДВ, бр. 52 от 2008 г.) Съдът постановява решение, с което допуска или отказва екстрадиция, като го обявява незабавно след изслушването по ал. 4. Във всички случаи, когато постановява решение, с което допуска екстрадицията, съдът взема мярка за неотклонение задържане под стража по отношение на исканото лице до фактическото му предаване на молещата държава.

(8) С решението съдът се произнася и по предаването на молещата държава на намерените в лицето и свързани с деянието документи, книжа и вещи. Те се предават и когато междуременно лицето е починало или се е укрило.

Отлагане на екстрадицията. Временна екстрадиция

Чл. 18. (1) С решението за допускане на екстрадицията съдът може да отложи фактическото предаване на исканото лице, ако срещу него в Република България има висящо наказателно производство или влязла в сила присъда, подлежаща на изпълнение, за престъпление, различно от това, за което е допусната екстрадицията.

(2) Ако отлагането по ал. 1 може да доведе до изтичане на давността за наказателното преследване в молещата държава или сериозно да го затрудни, съдът може да допусне временна екстрадиция, при условие че лицето бъде върнато в Република България веднага след извършване на действията, за които е допусната временната екстрадиция.

Процедура при съгласие за незабавна екстрадиция

Чл. 19. (1) Когато в съдебното заседание исканото лице изрази съгласие за незабавна екстрадиция, съдът го запитва доброволно ли дава съгласието си и разбира ли последиците от това.

(2) След като съдът се увери, че съгласието е дадено доброволно, то се отразява в протокола и се подписва от лицето и защитника му.

(3) Ако не е налице основание за отказ за екстрадиция по чл. 7, съдът постановява решение за незабавна екстрадиция в срок до 24 часа. Решението е окончателно.

(4) Заверен препис от решението по ал. 3 се изпраща в срок до 24 часа на министъра на правосъдието за уведомяване на молещата държава и на Върховната касационна прокуратура за издаване на постановление за изпълнение на екстрадицията.

(5) (Нова - ДВ, бр. 49 от 2010 г.) Алинеи 1 - 4 не се прилагат, когато срещу исканото лице има висящо наказателно производство за престъпление, различно от това, за което се иска екстрадицията, или лицето трябва да изтърпи наказание за престъпление, различно от това, за което се иска екстрадицията.

Производство пред апелативния съд

Чл. 20. (1) Решението на окръжния съд подлежи на проверка от апелативния съд по жалба на лицето и неговия защитник или по протест на прокурора в 7-дневен срок от обявяването му.

(2) Жалбата или протестът се разглежда в 10-дневен срок от постъпването в съда по реда на чл. 17.

3. (3) Решението на апелативния съд е окончателно.

4. (4) Заверен препис от решението на апелативния съд се изпраща в срок до 24 часа на министъра

на правосъдието за уведомяване на молещата държава и на Върховната касационна прокуратура за издаване на постановление за изпълнение на екстрадицията.

Действия при отказ за екстрадиция

Чл. 21. (1) При отказ за екстрадиция министърът на правосъдието уведомява молещата държава. (2) Когато деянието е подсъдно на българския съд, материалите се предоставят на съответния прокурор за провеждане на наказателно преследване, ако има основания за това.

(3) Отказът да се екстрадира чужд гражданин, срещу когото е повдигнато обвинение или който е осъден в друга държава, не е пречка за наказателно преследване в Република България, ако има основания за това.

Екстрадиция по искане на международен съд

Чл. 22. Разпоредбите на този раздел се прилагат и когато екстрадицията се иска от

международен съд.

Раздел II.

Екстрадиция по искане на Република България

Органи, които правят искане за екстрадиция

Чл. 23. Искане за екстрадиция на лице, извършило престъпление, подсъдно на българския съд, се прави от:

1. главния прокурор - за обвиняем или за осъден с влязла в сила присъда;
2. министъра на правосъдието - за подсъдим, по предложение на съответния съд.

Молба за екстрадиция

Чл. 24. (1) Молба за екстрадиция се подава в писмена форма. Към нея се прилагат документите по чл. 9, ал. 3.

(2) Молбата и документите се изпращат от Министерството на правосъдието по един от начините, посочени в чл. 9, ал. 2. Ако замолената държава поиска допълнителни документи, те се изпращат по същия начин.

(3) Преводът на молбата за екстрадиция и приложените към нея документи се осигурява от Върховната касационна прокуратура в случаите по чл. 23, т. 1 и от министъра на правосъдието в случаите по чл. 23, т. 2.

Временно задържане под стража

Чл. 25. (1) В неотложни случаи органът по чл. 23 може да поиска от компетентните органи на другата държава временно задържане под стража на лицето преди изпращане на молба за екстрадиция.

(2) Молбата за временно задържане под стража се изготвя и изпраща при условията и по реда на чл. 13, ал. 2 и 4.

(3) Националното централно бюро "Интерпол" изготвя и разпространява Бюлетин за международно издирване на лицето с цел задържане и екстрадиция.

Глава четвърта.

ПОСЛЕДИЦИ НА ДОПУСНАТА ЕКСТРАДИЦИЯ

Раздел I.

Задължения на Република България като замолен държава

Предаване на екстрадираното лице

Чл. 26. (1) При допусната екстрадиция Върховната касационна прокуратура със съдействието на Националното централно бюро "Интерпол" уговаря с молещата държава датата и мястото на предаване на лицето.

(2) Предаването на лицето се извършва в изпълнение на постановление на Върховната касационна прокуратура, като органите на Министерството на правосъдието осигуряват охраната и конвоирането му.

(3) (Доп. - ДВ, бр. 55 от 2011 г.) При предаването се съставя протокол, в който се отразяват предаването и приемането на лицето, участващите длъжностни лица и други обстоятелства. Към протокола се прилагат: документът за самоличност на лицето, опис на личните му вещи, справка за здравословното му състояние, както и справка за продължителността на задържането под стража за осъществяване на екстрадицията. Когато лицето не притежава валиден документ за самоличност, издаването на такъв се извършва служебно от Министерството на вътрешните работи по разпореждане на Върховната касационна прокуратура по реда на Закона за българските лични документи.

(4) Когато предаването не е осъществено, компетентните органи на двете държави се споразумяват за нова дата на предаване. Ако исканото лице не е прието на новата дата, то се освобождава след изтичането на 30 дни от тази дата.

Предаване на лице при отложена екстрадиция

Чл. 27. В случаите по чл. 18, ал. 1 предаването се извършва след като наказателното преследване срещу лицето бъде прекратено, производството приключи с оправдателна присъда или след изтъпяване на наложеното наказание лишаване от свобода.

Повторна екстрадиция

Чл. 28. (1) Ако екстрадираното лице избегне наказателното преследване или изтърпяването на наложеното наказание в държавата, в която е екстрадирано, и се завърне на територията на Република България, то може да бъде екстрадирано отново.
(2) Повторното предаване се извършва по молба на заинтересуваната държава на основание на постановеното първоначално решение. Повторната екстрадиция на лицето се извършва по реда на чл. 26.

Транзит на екстрадирано лице

Чл. 29. (1) Транзит на екстрадирано лице през територията на Република България се разрешава от Върховната касационна прокуратура след представяне на молба по един от начините, посочени в чл. 9, ал. 2, при условие че екстрадицията, за която е поискан транзитът, не е недопустима по чл. 7.

(2) Разрешение за транзит на български гражданин се дава при условията, при които се допуска екстрадиция.

(3) При използването на въздушен транспорт:

1. ако е предвидено кацане, молещата държава представя молба за транзит преди извършването на транзита;

2. в случай на непредвидено кацане молещата държава незабавно след кацането представя молба за транзит.

(4) Молбата за транзит по ал. 3 се изпраща по реда на чл. 13, ал. 4 и има действието на молба за временно задържане под стража.

(5) Разпоредбите на този член се прилагат съответно и когато компетентните български органи поискат транзит през територията на друга държава.

Раздел II.

Задължения на Република България като молеща държава

Приемане на екстрадирано лице

Чл. 30. (1) Екстрадирано в Република България лице се приема по реда на чл. 26.

(2) (Нова - ДВ, бр. 55 от 2011 г.) Когато лицето не притежава валиден документ за самоличност, дипломатическите или консулските представителства на страната служебно издават на лицето временен паспорт по разпореждане на Върховната касационна прокуратура по реда на Закона за българските лични документи. Срокът на валидност на паспорта се определя след съгласуване с Върховната касационна

прокуратура за всеки конкретен случай.

(3) (Предишна ал. 2 - ДВ, бр. 55 от 2011 г.) Лицето се настанява незабавно в място за изтърпяване на наказание лишаване от свобода, ако трябва да изтърпи наложено наказание, или в място за изпълнение на мярка за неотклонение задържане под стража. Компетентният орган по чл. 23 се уведомява незабавно.

Съдене на лице, предадено от друга държава - принцип на особеността

Чл. 31. (1) Лицето, предадено от друга държава, може да бъде съдено само за престъплението, за което е предадено, освен ако:

1. е последвало съгласие на другата държава за съденето му и за друго престъпление, извършено преди предаването му, или

2. то е имало възможност да напусне територията на Република България и не го е направило до 45 дни от окончателното му освобождаване или се е завърнало отново на нея, след като я е напуснало.

(2) Молба за получаване на съгласие по ал. 1, т. 1 се изпраща на другата държава от съответния орган по чл. 23 при спазване изискванията на чл. 9, ал. 3.

(3) Ако предаденото лице е извършило или е осъдено и за друго престъпление, наказателното производство за това престъпление или изпълнението на наложеното наказание се спира до получаване на отговор от замолената държава.

(4) При изменение на обвинението срещу предаденото лице в хода на наказателното производство, ако новото обвинение е за престъпление, за което се допуска екстрадиция, наказателното производство продължава по новото обвинение, без да е необходимо получаване на съгласие по ал. 1 - 3 от предалата лицецо държава.

Последваща екстрадиция в трета държава

Чл. 32. Когато трета държава поиска екстрадиция на лице, което не е български гражданин, за извършени от него престъпления преди предаването, различни от тези, за които лицето е екстрадирано в Република България, тази екстрадиция не може да се извърши без съгласието на държавата, екстрадирала лицето в Република България.

Привидна екстрадиция

Чл. 33. Не се допуска предаване на лице чрез трансфер, изгонване, препредаване на държавната

граница или друг начин, който прикрива екстрадиция.

Разноски

Чл. 34. (1) Разноските за екстрадицията, направени на територията на Република България като замолена държава, се поемат от нея при условията на реципрочност.

(2) Разноските за транзит през територията на Република България при екстрадиция се поемат от молещата държава.

Глава пета.

ПРЕДАВАНЕ ВЪЗ ОСНОВА НА ЕВРОПЕЙСКА ЗАПОВЕД ЗА АРЕСТ

Раздел I.

Приложно поле, форма и съдържание на Европейската заповед за арест

Предаване на лице между държави - членки на Европейския съюз

Чл. 35. (В сила от 01.01.2007 г.) Задържане и предаване на лице с цел провеждане на наказателно преследване, изпълнение на наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, между Република България и държавите - членки на Европейския съюз, се извършва въз основа на Европейска заповед за арест при условията и по реда, предвидени в тази глава.

Условия за прилагане на Европейска заповед за арест

Чл. 36. (В сила от 01.01.2007 г.) (1) (Изм. - ДВ, бр. 49 от 2010 г.) Европейска заповед за арест се издава за лица, извършили деяния, които се наказват съгласно правото на издаващата държава с лишаване от свобода или с мярка, изискваща задържане за максимален срок не по-малко от една година, или с друго по-тежко наказание, или ако наложеното наказание лишаване от свобода или мярката, изискваща задържане, е не по-малко от 4 месеца.

(2) Предаването въз основа на Европейска заповед за арест се осъществява, ако деянието, за което е издадена заповедта, съставлява престъпление и по законодателството на Република България. Не може да бъде отказано изпълнение на Европейска заповед за арест във връзка с данъци, такси, мита или валутен обмен на основание, че българското законодателство не предвижда същия вид данък или такса или не урежда по същия начин данъците,

таксите, митата или валутния обмен както законодателството на издаващата държава членка.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 49 от 2010 г.) Двойна наказуемост не се изисква за следните престъпления, ако в издаващата държава те са наказуеми с лишаване от свобода за максимален срок не по-малко от три години или с друго по-тежко наказание, или за тях се предвижда мярка, изискваща задържане за максимален срок не по-малко от три години:

1. участие в организирана престъпна група;
2. тероризъм;
3. трафик на хора;
4. сексуална експлоатация на деца и детска порнография;
5. незаконен трафик на наркотични и психотропни вещества;
6. незаконен трафик на оръжия, боеприпаси и взривни вещества;
7. корупция;
8. измама, включително такава, която засяга финансовите интереси на Европейските общности по смисъла на Конвенцията за защита на финансовите интереси на Европейските общности от 26 юли 1995 г.;
9. изпиране на имущество, придобито от престъпление;
10. подправка на парични знаци, включително евро;
11. компютърни престъпления и престъпления, свързани с компютри;
12. престъпления против околната среда, включително незаконен трафик на застрашени животински видове и на застрашени растителни видове и разновидности;
13. подпомагане на незаконно влизане и пребиваване в страната;
14. убийство, тежка телесна повреда;
15. незаконна търговия с човешки органи и тъкани;
16. отвличане, противозаконно лишаване от свобода и задържане на заложенници;
17. расизъм и ксенофобия;
18. организиран или въоръжен грабеж;
19. незаконен трафик на предмети на културата, включително антични предмети и произведения на изкуството;
20. мошеничество;
21. рекет и изнудване;
22. подправка на изделия и пиратство;
23. подправка на административни документи и търговия с тях;
24. подправка на платежни инструменти;
25. незаконен трафик на хормонални вещества и други стимулатори на растежа;
26. незаконен трафик на ядрени или радиоактивни материали;
27. търговия с противозаконно отнети превозни средства;
28. изнасилване;
29. палеж;

30. престъпления под юрисдикцията на Международния наказателен съд;
31. незаконно отвлечане на летателни средства или кораби;
32. саботаж.

Форма и съдържание на Европейската заповед за арест

Чл. 37. (В сила от 01.01.2007 г.) (1) Европейската заповед за арест се издава в писмена форма съгласно приложението към този закон и съдържа данни относно:

1. самоличност и гражданство на исканото лице;
 2. наименование, адрес, телефон, факс и електронен адрес на издаващия орган;
 3. (изм. - ДВ, бр. 49 от 2010 г.) влязла в сила присъда, заповед за задържане или друг влязъл в сила съдебен акт със същите правни последици;
 4. характер и правна квалификация на престъплението;
 5. обстоятелства, при които е извършено престъплението, включително време, място и степен на участие на исканото лице;
 6. наложено наказание, ако има влязла в сила присъда, или вид и размер на наказанието, което се предвижда по законите на издаващата държава членка за извършеното престъпление;
 7. други последици от престъплението.
- (2) Европейска заповед за арест, издадена от български орган, се придружава с превод на официалния или на един от официалните езици на изпълняващата държава членка или на друг официален език на институциите на Европейските общности, който тя е приела чрез декларация, депозирана от нея при Генералния секретариат на Съвета на Европейския съюз.
- (3) Европейска заповед за арест, изпратена до български орган, се придружава с превод на български език.

Акцесорни престъпления

Чл. 37а. (Нов - ДВ, бр. 49 от 2010 г.) Когато Европейската заповед за арест включва няколко отделни престъпления, поне едно от които отговаря на изискванията на чл. 36, ал. 1 или 3, изпълняващата държава има право да разреши предаването и за останалите престъпления.

Раздел II.

Изпълнение на Европейска заповед за арест,

издадена в друга държава - членка на Европейския съюз

Компетентни органи

Чл. 38. (В сила от 01.01.2007 г.) (1) Европейска заповед за арест, издадена от компетентен орган на държава членка, се изпълнява от окръжния съд, на чиято територия се намира исканото лице. (2) Централен орган по Европейската заповед за арест е министърът на правосъдието.

Получаване на Европейската заповед за арест

Чл. 38а. (Нов - ДВ, бр. 52 от 2008 г.) (1) Получаването на Европейска заповед за арест може да се осъществи чрез:

1. Шенгенската информационна система (ШИС);
2. телекомуникационната система на Европейската съдебна мрежа;
3. органите на Международната организация на криминалната полиция (Интерпол);
4. електронна поща или факс;
5. всеки надлежно защитен начин, при който може да се установи автентичността на Европейската заповед за арест.

(2) Европейската заповед за арест се получава пряко от окръжния съд по местонахождение на лицето, освен в случаите по ал. 1, т. 1, 2 или 3.

Получаване на Европейска заповед за арест чрез Шенгенската информационна система

Чл. 38б. (Нов - ДВ, бр. 49 от 2010 г.) При получаване на сигнал чрез ШИС прокурор извършва проверка и се произнася дали информацията, придружаваща сигнала, отговаря на изискванията на чл. 36 и чл. 37, ал. 1.

Основания за отказ да се изпълни Европейска заповед за арест

Чл. 39. (В сила от 01.01.2007 г.) Окръжният съд отказва изпълнение на Европейска заповед за арест, когато:

1. престъплението, за което е издадена заповедта, е амнистирано в Република България и попада под нейната наказателна юрисдикция;
2. е уведомен, че исканото лице е осъдено за същото престъпление, за което е издадена заповедта, с влязла в сила присъда на българския съд или на съда на трета държава членка и изтърпява или е изтърпяло наказанието, или присъдата не може да бъде приведена

в изпълнение според законодателството на държавата, в която е осъдено;

3. исканото лице е малолетно съгласно българското законодателство.

Основания, при които може да се откаже изпълнение на Европейска заповед за арест

Чл. 40. (1) (В сила от 01.01.2007 г., предишен текст на чл. 40 - ДВ, бр. 55 от 2011 г.) Окръжният съд може да откаже изпълнение на Европейска заповед за арест, когато:

1. (изм. - ДВ, бр. 52 от 2008 г.) преди получаването на заповедта за престъплението, за което е издадена, лицето е привлечено като обвиняем или е подсъдим в Република България;

1а. (нова - ДВ, бр. 52 от 2008 г.) наказателното производство за престъплението, за което е издадена заповедта, е прекратено в Република България преди получаването и;

2. давностният срок за наказателно преследване или за изпълнение на наказанието е изтекъл съгласно българското законодателство и престъплението е подсъдно на българския съд;

3. е уведомен, че исканото лице е изтърпяло или изтърпява наказание в държава, която не е членка на Европейския съюз, по влязла в сила присъда за същото престъпление, за което е издадена заповедта, или присъдата не може да бъде изпълнена според законодателството на държавата, в която е осъдено;

4. (изм. - ДВ, бр. 52 от 2008 г., доп. - ДВ, бр. 45 от 2019 г., в сила от 01.01.2020 г.) исканото лице живее или е постоянно пребиваващо в Република България, или е български гражданин и българският съд приеме да се приведе в изпълнение от прокурора наказанието лишаване от свобода или мярката, изискваща задържане на лицето, наложени от съда на издаващата държава членка, като в тези случаи се прилага чл. 29, ал. 2 от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или на мерки, включващи лишаване от свобода;

5. престъплението е извършено изцяло или частично на територията на Република България, или е извършено извън територията на издаващата държава членка и българското законодателство не допуска наказателно преследване за такова престъпление, извършено извън територията на Република България.

(2) (Нова - ДВ, бр. 55 от 2011 г.) Окръжният съд може да откаже изпълнение и на Европейска заповед за арест, издадена за изпълнение на наказание лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържане, постановени при съдебен процес, на който лицето не се е явило лично, освен ако Европейската заповед за арест

изрично не съдържа информация за спазване на едно от следните условия:

1. лицето е било призовано лично и по този начин е било своевременно уведомено за определената дата и място на съдебния процес или е било официално информирано за това по друг начин, безспорно доказващ уведомяването за насрочения съдебен процес, както и за възможността за постановяване на решение, ако не се яви;
2. след като е било своевременно уведомено за насрочения съдебен процес, лицето е упълномощило защитник или такъв му е бил назначен от съда за защита по време на делото и такава защита действително е оказана;
3. след като решението е било връчено лично и лицето е било изрично уведомено за правото на обжалване или ново разглеждане на делото с негово лично участие, при което делото може да бъде преразгледано по същество с представяне на нови доказателства и възможност за отмяна на първоначалния акт, то изрично е заявило, че не оспорва решението или не е поискало ново разглеждане или обжалване в предвидения срок;
4. решението не е било връчено лично, но това ще бъде извършено незабавно след предаването на лицето, като то ще бъде изрично уведомено за правото на обжалване или ново разглеждане с негово лично участие, при което делото може да бъде преразгледано по същество с представяне на нови доказателства и възможност за отмяна на първоначалния акт, както и за срока, в който може да поиска обжалване или ново разглеждане.

Задължение на издаващата държава за предоставяне на копие от задочно постановеното решение (Нов - ДВ, бр. 55 от 2011 г.)

Чл. 40а. (Нов - ДВ, бр. 55 от 2011 г.) (1) В случаите по чл. 40, ал. 2, т. 4, когато лицето не е официално уведомено за водено срещу него наказателно производство и не му е било връчено съдебното решение, то може да поиска, при информиране за съдържанието на Европейската заповед за арест, да получи копие от това решение, преди да бъде предадено.

(2) Веднага след като бъде информиран за искането по ал. 1, органът, издаващ Европейската заповед за арест, предоставя копие от съдебното решение на лицето чрез изпълняващия орган. (3) Искането не може да забавя процедурата по предаване и решението за изпълнение на Европейската заповед за арест. Съдебното решение по ал. 1 се предоставя на лицето само за сведение и не може да се счита, че е връчено официално или въз основа на него да започнат да текат срокове за подаване на искане за ново разглеждане или обжалване.

Гаранции, предоставени от издаващата държава членка

Чл. 41. (В сила от 01.01.2007 г.) (1) (Отм. - ДВ, бр. 55 от 2011 г.)
(2) Европейска заповед за арест, издадена за престъпление, за което се предвижда наказание доживотен затвор или мярка, изискваща доживотно задържане, се изпълнява, при условие че законодателството на издаващата държава членка предвижда възможност за:

1. преразглеждане на наложеното наказание или мярка по искане на лицето, или
2. преразглеждане на наложеното наказание или мярка служебно, не по-късно от 20 години, или 3. помилване.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 49 от 2010 г., изм. - ДВ, бр. 45 от 2019 г., в сила от 01.01.2020 г.) Когато Европейската заповед за арест е издадена с цел провеждане на наказателно преследване срещу български гражданин или лице, постоянно пребиваващо в Република България, предаването на това лице се извършва при предварително изискана от издаващата държава гаранция, че след като лицето бъде изслушано на нейна територия, ще бъде върнато в Република България на неин граничен контролно-пропускателен пункт за изтърпяване на наложеното му наказание лишаване от свобода или взетата мярка, изискваща задържане. В тези случаи се прилагат разпоредбите на Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или на мерки, включващи лишаване от свобода.

Действия след получаване на Европейска заповед за арест

Чл. 42. (В сила от 01.01.2007 г.) (1) (Изм. - ДВ, бр. 52 от 2008 г.)
След получаване на Европейска заповед за арест пряко от компетентен орган на издаващата държава членка окръжният съд, в чийто район се намира исканото лице, проверява дали тя отговаря на изискванията по чл. 36 и 37 и разпорежда на полицията задържането му за срок до 72 часа.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 52 от 2008 г., доп. - ДВ, бр. 49 от 2010 г.) Когато за исканото лице е получена Европейска заповед за арест извън случаите по ал. 1, полицията го задържа за 24 часа и уведомява незабавно съответния окръжен прокурор. В тези случаи прокурорът извършва проверка дали Европейската заповед за арест отговаря на изискванията на чл. 36 и 37. Прокурорът може да постанови задържане на лицето за срок до 72 часа.

(3) (Отм. - ДВ, бр. 52 от 2008 г.)

(4) (Изм. - ДВ, бр. 52 от 2008 г., изм. - ДВ, бр. 53 от 2014 г.) Сигнал,

получен чрез ШИС се приравнява на Европейска заповед за арест, ако е придружен от информацията по чл. 37, ал. 1 и 2, и се изпълнява в съответствие с чл. 26 от Решение 2007/533/ПВР на Съвета от 12 юни 2007 г. за създаването, функционирането и използването на Шенгенска информационна система от второ поколение (ШИС II) (ОВ, L 205/63 от 7 август 2009 г.).

(5) (Нова - ДВ, бр. 52 от 2008 г.) В случаите по чл. 38а, ал. 1, т. 1 - 3, когато Европейската заповед за арест не е придружена с превод на български език, прокурорът уведомява незабавно издаващата държава членка за изпращането му в срока по ал. 2. Ако в този срок не се получи превод на заповедта, задържаното лице се освобождава от прокурора.

Задържане под стража

Чл. 43. (В сила от 01.01.2007 г.) (1) (Изм. - ДВ, бр. 52 от 2008 г.) В случаите по чл. 42, ал. 1 съдът служебно се произнася по вземане на мярка за неотклонение задържане под стража на исканото лице.

(2) (Нова - ДВ, бр. 52 от 2008 г.) В случаите по чл. 42, ал. 2 прокурорът внася искането за вземане на тази мярка в съответния окръжен съд.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 86 от 2005 г., в сила от 29.04.2006 г., предишна ал. 2, изм. - ДВ, бр. 52 от 2008 г.) Съдът се произнася незабавно по вземането на мярката за неотклонение по реда на чл. 64 от Наказателно-процесуалния кодекс.

(4) (предишна ал. 3 - ДВ, бр. 52 от 2008 г.) Съдът назначава на лицето защитник и преводач, ако не владее български език, и го запознава с основанието за задържането му, съдържанието на Европейската заповед за арест, както и с правото му да изрази съгласие за предаване на компетентните органи на издаващата държава членка и последиците от това.

(5) (Нова - ДВ, бр. 7 от 2019 г.) Съдът уведомява исканото лице за правото му на защитник в издаващата държава членка, който да подпомага защитника в Република България чрез информация и съвети. Ако лицето заяви, че желае да упражни това право, съдът незабавно уведомява за това компетентния орган на издаващата държава членка.

(6) (Нова - ДВ, бр. 7 от 2019 г.) Правото на лицето по ал. 5 не засяга сроковете по чл. 45, ал. 3 и чл. 48, ал. 3, съгласно които съдът решава дали лицето да бъде предадено.

(7) (Изм. - ДВ, бр. 86 от 2005 г., в сила от 29.04.2006 г., предишна ал. 4 - ДВ, бр. 52 от 2008 г., предишна ал. 5 - ДВ, бр. 7 от 2019 г.) По искане на задържаното лице окръжният съд може да измени мярката задържане под стража в друга мярка, която осигурява участието му в

производството по изпълнение на Европейската заповед за арест, по реда на чл. 65 от Наказателно-процесуалния кодекс.

PS
ED

PH

Съдебно производство

Чл. 44. (В сила от 01.01.2007 г.) (1) Окръжният съд образува съдебно производство и насрочва съдебно заседание за разглеждане на Европейската заповед за арест в 7-дневен срок от задържането на исканото лице от полицията.

(2) Европейската заповед за арест се разглежда в открито съдебно заседание в състав трима съдии с участието на прокурор.

(3) Съдът назначава на исканото лице защитник, ако няма такъв, и преводач, ако не владее български език, разяснява му правото да даде съгласие за предаване на издаващата държава членка, както и

да направи отказ от прилагане на принципа на особеността по чл. 61, и последиците от тези действия.

(4) Съдът може да изиска от издаващата държава членка допълнителна информация, като определи срок за получаването и, както и да приема информация, предоставяна от издаващата държава.

(5) В съдебното заседание съдът изслушва прокурора, исканото лице и неговия защитник.

(6) Съдът обсъжда дали са условията за предаване по чл. 36 и 41 и има ли основания за отказ по чл. 39 или 40, има ли основания за отлагане на изпълнението или за условно изпълнение на заповедта по чл. 52.

(7) (Доп. - ДВ, бр. 52 от 2008 г., доп. - ДВ, бр. 49 от 2010 г.) Съдът постановява незабавно решение за предаване на исканото лице или за отказ за изпълнение на Европейската заповед за арест. Във всички случаи, когато допуска изпълнение на Европейска заповед за арест, съдът взема мярка за неотклонение задържане под стража по отношение на исканото лице до фактическото му предаване на издаващата държава. В случай на прилагане на чл. 52, ал. 1 тази мярка за неотклонение се счита за взета от момента на приключване на наказателното производство или от момента на изтърпяване на наложеното наказание.

(8) (Нова - ДВ, бр. 52 от 2008 г., доп. - ДВ, бр. 55 от 2011 г.) В случаите по чл. 40, ал. 1, т. 4 съдът приема да се приведе в изпълнение наказанието лишаване от свобода или мярката, изискваща задържане на лицето.

(9) (Нова - ДВ, бр. 52 от 2008 г.) След постановяване на решението съдът служебно се произнася по мярката за неотклонение, която е в сила до приключване на процедурата по привеждане в изпълнение на наказанието лишаване от свобода или на мярката, изискваща задържане на лицето.

(10) (Нова - ДВ, бр. 52 от 2008 г.) След влизането в сила на решението по ал. 8 съдът изпраща препис от него на съответната окръжна прокуратура по местонахождението на лицето.

(11) (Нова - ДВ, бр. 52 от 2008 г.) Окръжният прокурор внася предложение пред съответния окръжен съд по местонахождението на лицето, като съдът разглежда предложението по реда на чл. 457, ал. 2 - 5 от Наказателно-процесуалния кодекс.

(12) (Нова - ДВ, бр. 52 от 2008 г.) Решението на окръжния съд подлежи на обжалване пред съответния апелативен съд, чието решение е окончателно.

(13) (Нова - ДВ, бр. 49 от 2010 г.) Алинеи 11 и 12 се прилагат и в случаите, когато лицето е осъдено от чужд съд, след като е било предадено за наказателно преследване в съответната държава въз основа на Европейска заповед за арест при условията на чл. 41, ал. 3. В тези случаи при връщането на лицето Върховната касационна

прокуратура го настанява в съответно място за лишаване от свобода, за което уведомява окръжния прокурор по ал. 11.

Процедура при съгласие за предаване

Чл. 45. (В сила от 01.01.2007 г.) (1) (Изм. - ДВ, бр. 49 от 2010 г.) Когато в съдебното заседание исканото лице изрази съгласие за предаване, съдът прилага съответно чл. 19, ал. 1 и 2. В този случай лицето може да направи и отказ от принципа на особеността. Тази разпоредба не се прилага, когато срещу исканото лице има висящо наказателно производство за престъпление, различно от това, за което е издадена Европейската заповед за арест, или лицето трябва да изтърпи наказание за престъпление, различно от това, за което е издадена Европейската заповед за арест.

(2) Исканото лице може да оттегли съгласието по ал. 1 в тридневен срок от даването му. В този случай производството продължава по реда на чл. 44.

(3) Когато исканото лице даде съгласие да бъде предадено, съдът постановява решение в 7-дневен срок от изтичането на срока за оттегляне на съгласието по ал. 2, след проверка на условията по чл. 36 и 41 и основанията за отказ по чл. 39. Решението е окончателно.

Решение при множество европейски заповеди за арест. Конкуренция между Европейска заповед за арест и молба за екстрадиция

Чл. 46. (В сила от 01.01.2007 г.) (1) Когато в окръжния съд са постъпили европейски заповеди за арест от две или повече държави членки за едно и също лице, съдът взема решение с оглед на всички обстоятелства, след като прецени тежестта и мястото на извършване на престъпленията, датите на постъпване на европейските заповеди за арест и целта, за която е издадена съответната заповед.

(2) Съдът може да се консултира с Евроджъст (Eurojust) при вземане на решението по ал. 1. (3) В случай на конкуренция между Европейска заповед за арест и молба за екстрадиция, подадена от държава, която не е членка на Европейския съюз, съдът преценява всички обстоятелства, по-специално посочените в ал. 1 и в съответния международен договор.

(4) Молба за екстрадиция, подадена от Международния наказателен съд, се ползва с предимство.

Привилегии и имунитети

Чл. 47. (В сила от 01.01.2007 г.) (1) Когато исканото лице се ползва с привилегия или имунитет по отношение на юрисдикцията на Република България и български орган има правомощие да отнеме привилегията или да снесе имунитета, съдът незабавно прави искане за това до компетентния орган.

(2) Когато компетентен е орган на друга държава или международна организация, съдът незабавно уведомява издаващия орган, за да направи искане за отнемане на привилегията или снемане на имунитета.

(3) В случаите по ал. 1 и 2 сроковете за приключване на съдебното производство по изпълнение на Европейската заповед за арест започват да текат от деня, в който съдът е уведомен за отнемането на привилегията или за снемането на имунитета.

Производство пред апелативния съд

Чл. 48. (В сила от 01.01.2007 г.) (1) Решението на окръжния съд подлежи на проверка от апелативния съд по жалба на лицето и неговия защитник или по протест на прокурора, подадени в 5-дневен срок от обявяване на решението.

(2) (Доп. - ДВ, бр. 49 от 2010 г.) Жалбата и протестът се разглеждат в 5-дневен срок от постъпването им в съда по реда на чл. 44. Съдът обявява решението си в открито съдебно заседание с участие на страните.

(3) Решението на съда се постановява не по-късно от 60 дни от задържането на лицето от полицията и е окончателно.

Продължаване на срока за постановяване на съдебно решение

Чл. 49. (В сила от 01.01.2007 г.) (1) Когато Европейската заповед за арест не може да бъде изпълнена в сроковете по чл. 45, ал. 3 и чл. 48, ал. 3, съдът незабавно уведомява за това издаващия орган, като излага мотивите за забавянето. В този случай сроковете се продължават с още 30 дни.

(2) Когато производството не е приключило в 90-дневен срок от задържането на лицето от полицията, съдът незабавно уведомява Евроджъст (Eurojust) за закъснението, като излага мотиви за това.

Временно предаване или изслушване на исканото лице

Чл. 50. (В сила от 01.01.2007 г.) (1) Когато Европейската заповед за арест е издадена с цел провеждане на наказателно преследване и до приключване на съдебното производство по изпълнение на заповедта

издаващият орган направи искане до окръжния съд за изслушване или временно предаване на исканото лице, съдът или изслушва лицето, или го предава временно на издаващия орган.

(2) Исканото лице се изслушва от съда в присъствие на представител на издаващия орган в съответствие с българското законодателство и при условия, определени по споразумение между издаващия орган и окръжния съд.

(3) Исканото лице се предава временно при условия и за срок, определени по споразумение между издаващия орган и окръжния съд.

(4) Временно предаване се допуска, при условие че издаващият орган гарантира връщането на лицето в Република България, за да участва в съдебното производство по изпълнение на заповедта.

Предаване на лице, екстрадирано в Република България

Чл. 51. (В сила от 01.01.2007 г.) (1) Лице, екстрадирано в Република България от държава, която не е членка на Европейския съюз, и защитено от принципа на особеността, предвиден в международния акт, по силата на който е било екстрадирано, не може да се предаде на издаващия орган, освен ако е получено съгласие от държавата, от която е било екстрадирано.

(2) Министърът на правосъдието незабавно прави искане до компетентния орган на държавата, от която е било екстрадирано исканото лице, за съгласие то да бъде предадено на издаващия орган.

(3) Сроковете за приключване на съдебното производство по изпълнение на Европейската заповед за арест започват да текат от деня на получаване на съгласието по ал. 2.

(4) До получаване на решението на държавата, от която е било екстрадирано исканото лице, окръжният съд му налага мярка, която осигурява участието му в производството по изпълнение на Европейската заповед за арест.

Отложено изпълнение на Европейската заповед за арест. Изпълнение под условие

Чл. 52. (В сила от 01.01.2007 г.) (1) Ако срещу исканото лице в Република България има висящо наказателно производство или влязла в сила присъда за престъпление, различно от посоченото в Европейската заповед за арест, с решението за предаване съдът може да отложи предаването на лицето до приключване на наказателното производство или до изтърпяване на наложеното наказание.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 49 от 2010 г.) В срока по ал. 1 вместо отлагане на предаването съдът може да предаде временно исканото лице на издаващата държава членка при условия, определени в писмено споразумение между съда и издаващия орган.

Уведомяване за решението

Чл. 53. (В сила от 01.01.2007 г.) (1) Окръжният съд уведомява незабавно издаващия орган за решението по Европейската заповед за арест и за действията по изпълнението му, които ще се предприемат.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 52 от 2008 г.) Заверен препис от влязлото в сила решение по Европейската заповед за арест се изпраща незабавно на Върховната касационна прокуратура и на Министерството на правосъдието.

(3) (Нова - ДВ, бр. 52 от 2008 г.) При допуснато изпълнение на Европейска заповед за арест Върховната касационна прокуратура издава постановление за изпълнение на решението.

Раздел III.

Предаване на лица по Европейска заповед за арест. Транзит

Предаване на лицето

Чл. 54. (В сила от 01.01.2007 г.) (1) Предаването на исканото лице се извършва по реда на чл. 26, ал. 1 - 3 не по-късно от 10 дни от влизане в сила на съдебното решение за изпълнение на Европейската заповед за арест.

(2) Когато по независещи от държавите членки причини предаването на лицето в срока по ал. 1 не е извършено, Върховната касационна прокуратура, Националното централно бюро "Интерпол" и издаващият орган незабавно уговарят нова дата за предаване. В този случай предаването се извършва не по-късно от 10 дни от новата дата.

(3) Предаването може да бъде временно отложено от окръжния съд при основателно предположение, че то ще застраши живота или здравето на исканото лице. Европейската заповед за арест се изпълнява незабавно след отпадане на това предположение. Върховната касационна прокуратура и издаващият орган незабавно уговарят нова дата за предаване. В този случай предаването се извършва до 10 дни от новата дата.

(4) Ако лицето не бъде предадено след изтичане на сроковете по ал. 1 - 3, то се освобождава.

Транзит на лице, предадено въз основа на Европейска заповед за арест

Чл. 55. (В сила от 01.01.2007 г.) (1) Министърът на правосъдието приема молбите за транзит и придружаващите ги документи по начин, който удостоверява писменото им предаване и незабавно ги изпраща на Върховната касационна прокуратура.

(2) Върховната касационна прокуратура разрешава транзит през територията на Република България на лице, което се предава за изпълнение на наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, при условие че е предоставена информация за:

1. самоличността и гражданството на лицето;
2. издадената Европейска заповед за арест;
3. характера и правната квалификация на престъплението;
4. обстоятелствата, при които е извършено престъплението, включително дата и място на извършване.

(3) Върховната касационна прокуратура уведомява държавата членка, поискала транзита, и министъра на правосъдието за своето решение по начин, който може да удостовери предаването му писмено.

(4) Когато лицето, за което е издадена Европейска заповед за арест с цел провеждане на наказателно преследване, е български гражданин или постоянно пребиваващ в Република България, транзитът може да се извърши, при условие че след като приключи наказателното производство в издаващата държава с присъда, с която е наложено наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане на лицето, то ще бъде върнато в Република България за изтърпяването им.

(5) Разпоредбите на този член не се прилагат в случай на превоз по въздух без планирано междинно кацане в Република България. В случай че се наложи извънредно кацане, издаващата държава членка предоставя информацията по ал. 2 на министъра на правосъдието.

(6) Разпоредбите на ал. 1 - 5 се прилагат съответно, когато транзитът е на лице, екстрадирано от трета държава в държава - членка на Европейския съюз.

(7) Разпоредбите на този член се прилагат съответно и когато органите по чл. 56, ал. 1 поискат транзит през територията на друга държава - членка на Европейския съюз.

Раздел IV.

Издаване на Европейска заповед за арест в Република България

Компетентни органи

Чл. 56. (В сила от 01.01.2007 г.) (1) Европейска заповед за арест в Република България се издава от:

1. съответния прокурор - за обвиняем или за осъден с влязла в сила присъда;
2. съответния съд - за подсъдим.

(2) (Доп. - ДВ, бр. 49 от 2010 г.) Европейската заповед за арест се издава във формата и със съдържанието, посочени в чл. 37 и 37а.

Изпращане на Европейска заповед за арест

Чл. 57. (В сила от 01.01.2007 г.) (1) Когато местонахождението на исканото лице на територията на държава - членка на Европейския съюз, е известно, издаващият орган може да изпрати Европейската заповед за арест пряко до изпълняващия орган в държавата членка. Когато издаващият орган не разполага с информация за изпълняващия орган на държавата членка, той се консултира с Европейската съдебна мрежа.

(2) Издаващият орган може да подаде сигнал за исканото лице в ШИС чрез органите на Министерството на вътрешните работи.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 53 от 2014 г.) Сигналът по ал. 2 се подава в съответствие с чл. 26 от Решение 2007/533/ПВР на Съвета от 12 юни 2007 г. за създаването, функционирането и използването на Шенгенска информационна система от второ поколение (ШИС II).

(4) Сигналът за издирване в ШИС се придружава от информацията по чл. 37, ал. 1 и 2 и се приравнява на Европейска заповед за арест.

(5) (Изм. - ДВ, бр. 52 от 2008 г.) Изпращането на Европейска заповед за арест се осъществява по реда на чл. 38а.

(6) Трудностите по установяване на автентичността на документ, необходим за изпълнение на Европейска заповед за арест, се разрешават пряко от издаващия и изпълняващия орган или с участието на централните органи на държавите членки.

Информация, предоставяна от издаващия орган

Чл. 58. (1) (В сила от 01.01.2007 г., предишен текст на чл. 58 - ДВ, бр. 7 от 2019 г.) Издаващият орган по чл. 56, ал. 1 предоставя необходимите данни и информация по искане на изпълняващия орган във връзка с производството по изпълнение на Европейска заповед за арест.

(2) (Нова - ДВ, бр. 7 от 2019 г.) Когато исканото лице е заявило пред компетентния орган на изпълняващата държава, че желае да упражни правото си на защитник в Република България като издаваща държава, който да подпомага защитника му в изпълняващата държава чрез информация и съвети, и издаващият орган по чл. 56, ал. 1 е бил уведомен за това от компетентния орган на изпълняващата държава, той предоставя на исканото лице необходимата информация, която да го улесни в назначаването на защитник в Република България, и му назначава защитник, ако той не е упълномощил такъв.

Уведомяване за забавяне на изпълнението на Европейска заповед за арест

Чл. 59. (В сила от 01.01.2007 г.) При редовни забавяния на изпълнението на издадена в Република България Европейска заповед за арест от страна на държава членка министърът на правосъдието уведомява Съвета на Европейския съюз, за да се направи оценка на изпълнението от държавите членки на Рамковото решение на Съвета на Европейския съюз No 2002/584/ JHA от 13 юни 2002 г.

Приемане на лицето

Чл. 59а. (Нов - ДВ, бр. 55 от 2011 г.) Приемането на исканото лице се извършва по реда на чл.

30.

Раздел V. Последници от предаването

Приспадане на времето на задържане в изпълняващата държава членка

Чл. 60. (В сила от 01.01.2007 г.) Времето на задържане в изпълняващата държава членка във връзка с Европейска заповед за арест, издадена от органите по чл. 56, ал. 1, се приспада от общия срок на лишаване от свобода, който лицето трябва да изтърпи по постановена от български съд присъда.

Контрол върху задържането след предаване на лице при условията на чл. 40, ал. 2, т. 4

Чл. 60а. (Нов - ДВ, бр. 55 от 2011 г.) (1) Когато дадено лице е предадено в Република България при условията на чл. 40, ал. 2, т. 4 и то е поискало ново разглеждане на делото или обжалване на решението, производството по обжалването или новото разглеждане на делото започва непосредствено след предаването на лицето.

(2) Задържането на лицето по ал. 1 подлежи на контрол по реда на Наказателно-процесуалния кодекс по всяко време на наказателното производство.

Принцип на особеността

Чл. 61. (В сила от 01.01.2007 г.) (1) Лице, предадено въз основа на Европейска заповед за арест, не може да бъде наказателно преследвано, съдено или задържано в Република България за престъпление, извършено преди предаването му, различно от това, за което е издадена заповедта.

(2) Алинея 1 не се прилага, когато:

1. предаденото лице е имало възможност да напусне територията на

Република България и не го е направило до 45 дни от окончателното му освобождаване или се е завърнало отново на нея, след като я е напуснало;

2. за престъплението не се предвижда наказание лишаване от свобода или доживотен затвор;

3. наказателното производство не изисква вземане на мярка, която ограничава личната свобода; 4. исканото лице се е отказало пред изпълняващия орган от прилагане на принципа на особеността едновременно с даване на съгласие да бъде предадено в Република България;

5. след предаването му в Република България исканото лице изрично се е отказало от прилагане на принципа на особеността за престъпления, извършени преди неговото предаване;

6. изпълняващият орган е дал съгласие принципът да не се прилага.

(3) В случаите по ал. 2, т. 5 предаденото в Република България лице може да се откаже от прилагане на принципа на особеността пред компетентния орган, издал заповедта, като се прилага съответно чл. 19, ал. 1 и 2.

Наказателно преследване за други престъпления със съгласието на изпълняващия орган

Чл. 62. (В сила от 01.01.2007 г.) (1) Молба за получаване на съгласието по чл. 61, ал. 2, т. 6 се подава от съответния български орган, издал заповедта, заедно с информацията и превода по чл. 37. (2) Молба за даване на съгласие се подава до окръжния съд, с чието решение е предадено лицето, заедно с информацията и превода по чл. 37, по реда на чл. 57. Съдът дава съгласие при спазване на разпоредбите на чл. 36 и чл. 39 - 41. Съдът се произнася с решение не по-късно от 30 дни от получаване на молбата.

Последващо предаване или последваща екстрадиция

Чл. 63. (В сила от 01.01.2007 г.) (1) Лице, предадено на Република България от държава членка, може да бъде предадено на трета държава членка въз основа на Европейска заповед за арест, издадена за престъпление, извършено преди предаването му на Република България, без съгласието на изпълняващия орган, когато:

1. лицето даде съгласие да бъде предадено на трета държава членка въз основа на Европейска заповед за арест по реда на чл. 61, ал. 3;

2. исканото лице не се ползва от принципа на особеността по чл. 61, ал. 2, т. 1 и 4 - 6.

(2) След предаване на лице от Република България въз основа на Европейска заповед за арест в издаващата държава, съгласие за предаване на лицето на трета държава членка се дава от окръжния

съд, постановил решение за изпълнение на заповедта, при условията и по реда, предвидени в чл. 62, ал. 2.

(3) Лице, предадено на Република България въз основа на Европейска заповед за арест, може да бъде предадено на трета държава, която не е членка на Европейския съюз, само със съгласието на изпълняващата държава членка.

Предаване на вещи

Чл. 64. (В сила от 01.01.2007 г.) (1) По искане на издаващия орган или служебно съответният окръжен съд може да разпорежи съгласно българското законодателство изземването и предаването на вещи, които:

1. може да бъдат изискани като доказателства, или

2. са придобити от исканото лице в резултат на престъплението.

(2) Вещите по ал. 1 се предават и в случаите, когато Европейската заповед за арест не може да бъде изпълнена поради смърт или укриване на исканото лице.

(3) Когато вещите по ал. 1 подлежат на изземване или конфискация на територията на Република България, ако са необходими във връзка с висящо наказателно производство в издаващата държава членка, компетентният български съд може да вземе решение временно да бъдат задържани в Република България или временно да бъдат предадени на издаващата държава членка с условие да бъдат върнати.

(4) Правата, които Република България или трети лица са придобили върху посочените вещи, се запазват. При наличие на такива права вещите се връщат в изпълняващата държава членка на разноси на издаващата държава членка незабавно след приключване на наказателното производство.

Разноси

Чл. 65. (В сила от 01.01.2007 г.) (1) Разноските по изпълнение на Европейска заповед за арест, направени на територията на Република България като изпълняваща държава, се поемат от нея. (2) Всички останали разноски се поемат от издаващата държава.

Субсидиарно прилагане на Наказателно-

процесуалния кодекс Чл. 66. Доколкото този закон не съдържа специални правила, се прилагат разпоредбите на

Наказателно-процесуалния кодекс.

Преходни и Заключителни разпоредби

§ 1. Образуваните екстрадиционни производства и допуснатите екстрадиции се довършват и изпълняват по реда на този закон.

§ 2. В Наказателно-процесуалния кодекс (обн., ДВ, бр. 89 от 1974 г.; попр., бр. 99 от 1974 г., бр. 10 от 1975 г.; изм., бр. 84 от 1977 г., бр. 52 от 1980 г., бр. 28 от 1982 г.; попр., бр. 38 от 1982 г.; изм., бр. 89 от 1986 г., бр. 31 от 1990 г.; попр., бр. 32 и 35 от 1990 г.; изм., бр. 39, 109 и 110 от 1993 г., бр. 84 от 1994 г., бр. 50 от 1995 г., бр. 107 и 110 от 1996 г., бр. 64 от 1997 г.; попр., бр. 65 от 1997 г.; изм., бр. 95 от 1997 г., бр. 21 от 1998 г., бр. 45 от 1998 г. - Решение No 9 на Конституционния съд от 1998 г.; изм., бр. 70 от 1999 г., бр. 88 от 1999 г. - Решение No 14 на Конституционния съд от 1999 г.; изм., бр. 42 от 2001 г., бр. 74 от 2002 г., бр. 50 и 57 от 2003 г., бр. 26, 38, 89 и 103 от 2004 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 362а, ал. 1 се създава изречение второ: "Когато искането е направено от задочно осъден, предаден от друга държава на Република България, при предоставени гаранции за възобновяване на делото, съдът го възобновява, без да преценява дали лицето е знаело или не за наказателното преследване срещу него."

2. Раздел II на глава двадесет и втора "Особени производства" с чл. 435 - 441 се отменя.

§ 3. Законът влиза в сила един месец след обнародването му в "Държавен вестник", с изключение на чл. 35 - 65, които влизат в сила от датата на влизане в сила на Договора за присъединяване на Република България към Европейския съюз.

Законът е приет от XXXIX Народно събрание на 20 май 2005 г. и е подпечатан с официалния печат на Народното събрание.

Преходни и Заключителни разпоредби КЪМ НАКАЗАТЕЛНО-ПРОЦЕСУАЛНИЯ КОДЕКС

(ОБН. - ДВ, БР. 86 ОТ 2005 Г., В СИЛА ОТ 29.04.2006 Г.)

§ 18. Кодексът влиза в сила шест месеца след обнародването му в "Държавен вестник".

Преходни и Заключителни разпоредби КЪМ ЗАКОНА ЗА ПРИЗНАВАНЕ, ИЗПЪЛНЕНИЕ И ИЗПРАЩАНЕ НА СЪДЕБНИ АКТОВЕ ЗА НАЛАГАНЕ НА НАКАЗАНИЕ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА ИЛИ НА МЕРКИ, ВКЛЮЧВАЩИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА

(ОБН. - ДВ, БР. 45 ОТ 2019 Г., В СИЛА ОТ 01.01.2020 Г.) § 9. Законът влиза в сила от 1 януари 2020 г.

Приложение към чл. 37, ал. 1 (Изм. - ДВ, бр. 55 от 2011 г.)

Европейска заповед за арест (*1)

Тази заповед е издадена от компетентен орган на съдебната власт.
Искаме

долупосоченото лице да бъде задържано и предадено с цел провеждане на наказателно преследване или изпълнение на наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане.